

Lena Riečanská

NIEČO TI POŠEPKÁM

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

NIEČO TI POŠEPKÁM

Už nesmúť

Usmej sa

Prilož dlaň k mojej dlani

Cítiš ten dotyk?

Sme tu

Ty pre mňa a ja pre teba

My nie sme zlí

Len túžiaci po poznaní

Ochotní chrániť svoje sny

Lena Riečanská

Lena Riečanská

NIEČO TI POŠEPKÁM

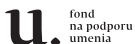
Copyright © Lena Riečanská 2018

Illustrations © Lucia Zajac Valová 2018

Cover design © Lena Riečanská, Lucia Zajac Valová 2018

Slovak Edition © 2018 by Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r.o., Bratislava

e-mail: vsess@stonline.sk; <http://www.vsss.sk>

Realizované s pomocou Fondu na podporu umenia

Lena Riečanská: Niečo ti pošepkám

Ilustrovala: Lucia Zajac Valová

Zodpovedná redaktorka: Monika Bajlová

Obálku s použitím ilustrácie Lucie Zajac Valovej spracovala Jana Satková

Sadzba: Jana Satková

Tlač: P+M Turany

Prvé vydanie

Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8202-065-9

„Nechcem tu s vami žiť! Ani s jedným. Riešte si svoje problémy. Aspoň vám nebudem zavádzať,“ zneli tlmené slová. Dvere sa potichu privreli. Pred domom bliká pouličná lampa, mesiac stále osvetľuje cestu, vôkol niet ani živej duše. Susedia ešte spia, len kdesi v diaľke šteká pes.

„Šu... šu... šúúú... *Niečo ti pošepkáám,*“ zachytilo citlivé ucho. Počulo to, čo práve chcelo. Hlas. Milý a blízky. To len zapracovala fantázia vyvolaná vypätou situáciou a šumom lístia. Chvilka zaváhania a postava s tmavou kapucňou natiahnutou až do čela sa pohla kamsi do neznáma. „*Nech ma nikto nevidí, nech nezalarmujú rodičov...*“

PRÍBEH SA ZAČÍNA.

1. KAPITOLA

Leto, prázdniny, slnko! Skvelé spojenie. Žiadna škola ani učenie. Pre Tomáša len jedna chyba krásy. Vyludnené sídlisko. Nie úplne. To len všetci normálni jedinci, teda jeho rovesníci, sa kamsi vyparili. Lepšie povedané, rodičia ich ako imaginárne balíky rozoslali na všetky strany zemegule. Romana strčili do tábora, Petra poslali k babke kamsi na druhý koniec Slovenska, Oliverova rodina sa hromadne odťahla do ešte teplejších krajín, vraj schladieť sa v morských vlnách. A ostatní? Tiež sú kade-tade rozlezení. Celú partiu zákonní zástupcovia na dva mesiace úplne rozpustili. Len Tomáš zostal trčať tu, na rozpálenom sídlisku, ako strážca majáka na zabudnutom ostrove. Nie je s kým vybehnúť do ulíc ani len tak bezstarostne diskutovať na lavičke v parku. Nič ho neteší.

Nie je zvyknutý poverovať sa sám. Väčšinou je obklopený partiou chlapcov, občas sa pridajú aj niektoré spolužiačky a o zábavu je postarané.

Dnes sa mu nechce nič. Lenivo sa presúva po byte, pripadá si ako slimák. Ani len obľúbené DVD si nepustil. Pre-

stalo ho baviť. Väčšinu hlášok asi stokrát videného sci-fi filmu už pozná naspamäť a recituje ich spolu s hercami. Otec hovorí, že by pokojne mohol niektorého alternovať. Teraz znechutene pozrel do mobilu. Mal pocit, že čas sa vôbec nepohol.

„To je nuda!“ vzdychol a zvalil sa na posteľ.

V tom momente sa ozvala hlasná znelka telefónneho zvonenia.

„*Žeby sa niektorý kamoš predčasne vrátil z prázdnin?*“ pomyslel si s nádejou, že sa zabaví.

„Mama,“ vyslovil sklamané prv, než hovor prijal. „Áno, mami?“ Už si zvykol na dennú diaľkovú kontrolu. Čím skôr, tým lepšie. Mama si splní povinnosť a deň je len jeho. Ak ho znova nepoverí nepríjemnými úlohami. Napríklad: „*Po-vysávaj! Utri prach...*“ Čo je baba? Predsa nemôže za to, že nesplnil mamin sen. Dobré vie, že túžila po dievčati, a narodil sa on, správny chlap! Zato otec jeho príchod oslávil, ako sa patrí. Mama mu pri hádkach... Teda, pardon, pri výmenách názorov, ako hlasné roztržky rodičia nazývajú, dodnes príležitostne vyčíta, že bol dva dni naložený v alkohole, a keď prišiel do pôrodnice, z jeho bozku vďaka sa skoro opila. Po narodení druhého syna to vraj prebehlo podobne. Otec sa pri spomienkach len lišiacky usmieva a všetky reči prevráti na vtipné historky. Ale aj napriek chlupskej prevahe doma velí mama. Nie je fér, že pri rozdeľovaní úloh

väčšina povinností prischne jemu. Otec sa zo zásady potichu, nenápadne dá na ústup, akože treba práve riešiť čosi v práci alebo hasí neexistujúci problém s autom, a sedemročný Matúš je od domácich prác oslobodený. Vraj je ešte malý. Mama ho rozmaznáva a chráni, ako keby bol z porcelánu. Rovno ho môže posadiť medzi svoje obľúbené sošky v obývačke. A ten krpec prefíkaný? Večne sa jej motá okolo sukne. Normálne žobroní o varechu. Pomôže variť či piecť a mama potom vzdychá: „Ty si mal byť dievčatko...“ Tomáš si občas pripadá ako rodinná popoluška. Ešteže pri všetkých nútených prácach dokáže nahodiť turbo a handra veľmi rýchlo končí v kúte. Popravde, poutiera prach len tak ledabolo. Okolo dečiek či sošiek... Šuch sem, šuch tam... A je to! Ale pred partiou kamarátov by za nič na svete nepriznal časté lietanie s vysávačom po byte. Vysmiali by ho a sám by si pripadal ako baba.

„Čo robíš, Tomáško?“ mama prerušila jeho myšlienky.

„Hmm, som v pohode,“ zašomral, len aby nezostal ticho.

„To je dobre. Keď ťa včera bolela hlava, obávala som sa, že budeš chorý,“ vydýchla si. „Počuj, zober vedro, mop a poumývaj schodisko! Tento týždeň má naša rodina službu. Ale nezabudni na saponát, nieže narobíš len mokré kaluže! Naposledy sa suseda Trávníčková sťažovala...“ zaznel pokyn.

„Mamííí, asi ma predsa bolí hlava,“ pokúšal sa vyvliecť z povinností.

„Nevymýšľaj! Si šikovný, šesť poschodí zvládneš ľavou zadnou.“

„Ďakujem za dôveru,“ odsekol znechutene.

„A nezabudni na výťah a vestibul!“ dodala.

„Nemám sklerózu,“ pokračoval neprijemným tónom.

„A ešte, prosím ťa, vyzdvihni Matúška z denného tábora, ja sa dnes zdržím v práci.“

„Vieš čo, mami, radšej skončíme, ďalšie úlohy by som nezvládol.“

„Ani nemusíš, to je všetko. Veď máš prázdniny, užívaj si ich.“

„Si fakt zlatá,“ zašomral ironicky.

„Myslím to úprimne. Zajtra si spoločne niekam vyrazíme.“

„Máš dovolenku?“

„Nie, po práci. Teraz zastupujem kolegyňu a na budúci týždeň zasa ona mňa. V zamestnaní to tak funguje,“ ospravedlňovala zaneprázdnenosť. „Už sa teším na dovolenku... A na hory!“ dodala.

„Veď aj ja,“ priznal prv, než hovor ukončili.

Zo stola zobral MP3 prehrávač, do uší vsunul slúchadlá a započúval sa. Zosilnil zvuk, potom napustil do vedra vodu, pridal čistiaci prostriedok na umývanie dlážky a v rytme repu sa pobral na schodisko. Až tam si uvedomil, že zabudol mop. Musel sa vrátiť. Lenže dvere boli zabuchnuté

a kľúče v zámke zvnútra. Zahrešil. „*Tento výraz by mama nechcela počuť,*“ uvedomil si, vypol hudbu a podvedome sa poobzeral dookola. Nie zo strachu, skôr s nádejou, že sa zjaví anjel spásy a čarovným spôsobom dvere otvorí. Lenže v celom činžiaku bolo ticho, žiadne zázraky sa nekonali. Iné nezostávalo, len sa pobrať za niektorým z rodičov a požiadať o náhradné kľúče. „*To bude rečí!*“ zlostil sa sám na seba. Neváhal, zvolil si otca. Pracuje o čosi bližšie a zvyčajne nerieši každú hlúposť. Vybral sa bez mobilu, bez peňazí, zato v ruke zvieral vedro plné zapenenej vody. „*Už mi z toho tepla asi fakt hrabe!*“ spamätal sa, keď mu sprška obľiala nohy. Zasa sa vrátil, vedro položil k dverám a rozbehol sa dolu schodmi. Až na autobusovej zastávke si uvedomil, že pocestuje bez lístka. Klimatizácia vo vozidle chladila naplno, ale Tomáš sa potil od strachu. Báľ sa revízora. Raz videl dvoch svalnatých kontrolórov v akcii a čierny pasažier mal čo robiť, aby nedostal okrem pokuty poriadnu nakladačku. Našťastie tento raz asi pôsobili na inom konci mesta.

Potom už všetko prebehlo hladko. Otec ho na recepcii železničnej spoločnosti potľapkal po pleci, povedal: „To je v pohode, chlapče, aby sa horšie nestalo,“ dal mu svoje kľúče, pridal päťeuróvu bankovku na cestovný lístok aj na zmrzlinu a o probléme viac nediskutovali. Tomáš bol rád, že sa vyhol zbytočnému cirkusu a mamu z tejto epizódy vynechal.

„*My chlapi jednoducho nerobíme problém z toho, v čom nie je,*“ pomyslel si s hrdosťou a so slúchadlami v ušiach sa spokojne pobral domov.

2. KAPITOLA

Pred výťahom stál sused Chmúrny. Mračil sa, čosi šomral a namrzene gestikuloval rukami. Tomáša pohľad na neho pobavil. Bolo komické vidieť jeho mimiku a nepočuť slová. Chcel sa rozbehnúť na schody, ale odrazu mu toho starého pána prišlo ľúto. Vybral si z uší slúchadlá, až potom pozdravil. „Deje sa niečo?“ spýtal sa, vytrhnutý zo sveta hudby.

„Hovorím, že zasa niekto drží výťah a ja v tejto horúčave ledva stojím na nohách,“ zlostil sa sused.

„Tak chvíľku počkáme,“ zareagoval. „Ak treba, vynesiem vám nákup, veď bývate len na prvom, to zvládneme,“ ponúkol sa a pán Chmúrny na neho prekvapene pozrel.

„Vbehol si sem ako víchor, myslel som, že máš naponáhlo.“

„Nikam sa neponáhľam,“ zašomral. O minútu výťah pristál na prízemí. Pán Chmúrny nervózne otvoril dvere. Neznáme dievča práve dvíhalo dve ťažké vedrá plné vody. Jedno bolo podobné ako to, čo Tomáš asi pred hodinou nechal pred bytovými dverami. „Žeby zlodejka? Ale načo by kradla vedrá? Muselo by jej preskočiť. Však zistím, čo je zač,“ pre-

behlo mu myslou. Vedrá v rukách dievčaťa sa zakolísali, vo výťahu zostala kaluž.

„Kam to vlečieš? Pooblievala si celý výťah!“ zašomral starší zo susedov. Dievča len zaklipkalo očami, usmialo sa. Na lícach sa mu vytvorili dve roztomilé jamky. Pán Chmúrny zmenil výraz tváre, Tomáš na neznámu pozeral ako na zjavenie. Aj mu pripadala ako zjavenie. Nohatá dlhovlasá blondínka v krátkych bledomodrých šatách mu mierne vyrazila dych.

„Dobrý deň. Som Jana, vnučka pani Trávničkovej. Idem poliať kvety do predzáhradky. Trochu som to prehnala s množstvom vody. Prepáčte, neskôr to utriem,“ rapotala. Pánovi Chmúrnemu sa mierne vyrovnalo zachmúrené čelo. Tomáš sa spamätal, využil príležitosť k zoznámeniu, rýchlym pohybom bral dievčine jedno z vedier.

„Pomôžem ti,“ povedal flegmatickým tónom, aby si ani náhodou neskazil reputáciu. Ešte si tá neznáma pomyslí, že je chudáčik, čo sa roztopí pri pohľade na každú peknú babu.

„Fajn, lebo sa potrebujem párkrát otočiť,“ zareagovala.

„To ako myslíš? Chceš tu tancovať či cvičiť a nemáš na činky?“ zareagoval prehnane rýchlo.

„Si vtipný,“ rozosmiala sa. „Babka zatajila, že má takých sympatických susedov,“ najskôr pozrela do očí pánovi Chmúrnemu, až potom sa zahľadela na Tomáša. Staršie-

mu susedovi znova zmäkol pohľad. Keby mu tí dvaja venovali väčšiu pozornosť, videli by, že oči sa mu zaleskli od slz. A Tomáš? Práve teraz si podvedome spomenul na mamino večné upozorňovanie, že má chodiť vystretý. Tak nenápadne vyrovnal chrbát, aj troška vypäl hrud'.

„Ale kdeže cvičiť,“ zareagovala Jana na vyslovenú otázku. „Babka na jar vysadila kvety a v tejto horúčave ich nestíha polievať. Vrávi, že pijú ako dúhy,“ napodobnila babkin hlas. „A uznajte, v jej veku vláčiť vedrá z tretieho poschodia dá poriadne zabrať,“ vysvetlila a ešte šarmantnejšie sa usmiala. Sused Chmúrny zaváhal, potom nastúpil do výťahu.

„Neviem, čo sa tak zlostí, býva len na prvom a ten záhon mu skrášľuje výhľad. Je rovno pod jeho oknami,“ vysvetľoval Tomáš, zobral aj druhé vedro a vykročil k bráne. Lia-li vodu ku koreňom kvetov a ani netušili, že pán Chmúrny ich pozoruje spoza žalúzií. Neznáme dievča ho vrátilo v čase do príjemných spomienok. Jamky na dievčenských líčach mu pripomenuli nebohú manželku a chvíle, keď pred mnohými rokmi spolu randili. Práve takto zvonivo znel jej smiech. Odtiahol žalúzie, otvoril okno a mierne sa vyklonil. Dievča práve polialo červenú ružu, opakom ruky si odhrnulo vlasy z čela a podvedome pozrelo smerom hore. Oči sa im stretli, radostne zamávala. Jej reakcia ho prekvapila. Už si zvykol na ľudskú nevšímavosť. Chvíľu váhal, potom odmäval. Nezachová sa predsa ako hlupák.

„Budete tu mať krásne, ako v záhrade,“ zakričala, práve brali vedrá a chystali sa po ďalšiu vodu. Pán Chmúrny odrazu spravil niečo, čo prekvapilo aj jeho samotného.

„Deti, počkajte, natiahnem hadicu...“ navrhol a stratil sa im z dohľadu.

„Vraj deti! Ako keby sme boli nejakí sopliaci,“ zaproteštoval Tomáš.

„Čo sa zlostíš? Oproti nemu sme batolať. Lepšie, ako keby nám povedal pubertiaci,“ oponovala.

„Veď ja nič. Všetci v dome ho považujú za starého zlostníka a teraz sa hrá na dobráka,“ ospravedlňoval svoju nepríjemnú reakciu.

„Moja babka hovoríeva, *keď úsmev dáš, úsmev dostaneš*.“

„Žeby? Vyskúšala si to?“

„Jasné! Raz som išla po meste a na každého som sa škerila...“ na okamih sa odmlčala.

„A?“

„Kukali na mňa, udivene sa otáčali. Asi si mysleli, že mi šibe. Jeden chalan si dokonca poľukal po čele.“

„To musela byť dobrá sranda. Niekedy vyskúšam,“ v tom momente sa v okne znova zjavil pán Chmúrny.

„Vyskúšam,“ zdupľoval Tomáš a rozťahol ústa do širokého úsmevu. Div že mu kútiky nerozdrapilo.

„Ty sa čo tak škeríš? Máš ma na posmech? Neveril si, že

starý Chmúrny dodrží slovo, však? Lenže, kamarát, tu je!“ významne zdvihol kotúč hadice do výšky tváre.

„S tým úsmevom to síce nefunguje, ale hadicu máme,“ Tomáš zašepkal Jane rovno do ucha. Ako sa priblížil, zacítil čerstvú vôňu jej vlasov. Na okamih zostal ako omámený. Pocit z jej blízkosti ho prekvapil. Do reality ho vrátil hlas pána Chmúrneho.

„Už roky bola odložená, voľakedy ju používala moja žena Anička. Ona vysadila tento záhon ruží,“ doložil tichšie.

„Stále sú krásne,“ zareagovala Jana a Tomáš súhlasne prikyvoval. „Zaujímavé, že doteraz som si ich vôbec nevšimol,“ povedal, pritom si neuvedomil, že svoju myšlienku vyslovil nahlas.

„Nie? Veď sú také krásne,“ začudovala sa.

„Vlastne raz áno. Mama mi z okna hádzala zabudnutú desiatu a trafila do stredu kríkov. Mal som čo robiť, kým som balíček vytiahol. Týne ma driapali, kade zasiahli. Normálne som mal škrabance po rukách aj po tvári. Chalani sa mi potom rehotali, ako vyzerám, a učiteľka sa pýtala, či som sa pobil s mačkami.“

„Ty si taký vtipný,“ Jana sa znova smiala. Bol rád, že ju pobavil.

„Pozor, hádzem,“ zakričal pán Chmúrny, chvíľku počkal, kým ho tí dvaja zaregistrujú a o kúsok odstúpia. Hadica letela. Pán Chmúrny držal jej koniec pevne v rukách a odra-

zu akoby ožila. Vo vzduchu sa rozvinula a sama riadila smer svojho letu. Tomáš len-len stihol uskočiť, bola by ho spútala ako zločinca. Zareagoval včas, chytil ju do oboch rúk.

„Dobrý reflex!“ uznanlivo prehovorila Jana.

„Ešte si ma nevidela žonglovať,“ s prehnanou hrdosťou sa buchol do prs. Pochybovačne našpúlila pery.

„Možno ti dám príležitosť predviesť sa, ale teraz sa radšej pustime do roboty, lebo pukneš ako bublina,“ uškľabila sa. Patrične mu dala najavo, že chvastuňov neznáša. Tomáš chcel protestovať, potom radšej zobral do rúk hadicu. Čakal, kým ju pán Chmúrny pripojí na vodovod a otočí kohútikom.

Odrazu v rukách zacítil, že sa hadica prebúdzka k životu. Akoby zmohutnela, nabrala silu. Jej vnútro naplnila chladná voda a nečakane rýchlo začala prudko striekať na všetky strany.

„Poriadne ju chyt' do rúk, skroť ju!“ z okna radil pán Chmúrny.

„Ju?“ Tomáš sa otočil k Jane.

„No určite, mňa netreba krotiť,“ smiala sa Jana. Hadica využila Tomášovu nesústredenosť, zavlnila sa mu v rukách ako had, zvrtila sa opačným smerom a voda nečakane pokropila jej rozosmiatu tvár.

„Jáj,“ pišťala a tancovala pod spršskou vody. Situáciou zaskočený Tomáš len nemo pozeral.

„Si normálny?“ priskočila k nemu, vychytila mu hadicu z rúk a už voda z výšky padala na jeho hlavu. Teraz Tomáš poskakoval ako kozľa a pán Chmúrny sa v okne nahlas smial. Dávno nezažil taký pocit uvoľnenia.

„Naňho!“ len zo žartu zakričal Tomáš, ukazovák nasmeroval k domu a Jana sa pomaly otočila.

„Neopováž sa!“ so smiechom zvolal starý pán, ale pre istotu mierne privrel okno. Náhlivo zvrtol kohútikom a bolo po radosti. Z hadice odtiekla zvyšná voda, ovisnutá a smutná skončila na zemi. Tomáš sa otriasal ako zmoknutý chlpatý psík, Jana pomedzi prsty sušila vlasy. Pôsobila zvodne, Tomáš z nej nevedel spustiť oči. Bez slova civel, akoby bol počarovaný. V tom momente sa na treťom poschodí otvorilo okno a sídliskom sa niesol prísny hlas: „Janka, čo tam stváraš? Okamžite pod domov!“

„Len polievame kvety, babi,“ povedala nevinne, ale ne protestovala.

„Tak dopolievaj a príd,“ zmiernila babka. Hadicou začala znova prúdiť voda. Tomáš ňou narábal obratne ako rodeňý hasič. Tentoraz ho obdivne pozorovala rozcuchaná zapýrená Jana. Keď každý kvet aj kriek dostal svoj blahodarný prídel, zohla sa po prázdne vedrá a prv, ako sa Tomáš spamätal, vbehla do brány. Mal nutkanie bežať za ňou, lenže z okna začul: „Héj, chlapče, nezabudni zmotaf a vrátiť hadicu!“